

Damià Rotger Miró

Natura elemental

Premi Ibn Hazm
Ciutat de Xàtiva

A mesura que creix la diferència
torna ampla la Natura;
translucidesa sense límits,
múltiple ala en l'Obert, sabut silenci
que roman dins i fora del llenguatge.

NATURA ELEMENTAL

INSTRUMENT ÒPTIC

La natura no perd detall
i els elements voleien la grandesa.
Entre l'aprop i el lluny, de més
a menys, la immensitat gradua els mots
amb la pulsio de l'objectiu.
Les coses s'escriuen llançant
llum al davant i per molt que el minúscul
s'encalli, la mesura nuclear
mostra els fenòmens tal com són.
No calen lents ni diafragmes.

El llenguatge és el telescopi
per on l'univers ens mira als ulls.

ALQUÍMIA POEMOSA

passionalització

Hi ha en l'incunable llamp
un frontispici encès
on l'ull de l'impossible és propulsat
a la llarga; distància exhaurida
en el tro interferit
de la pensa que cruix.

Com l'habitació vermella de Matisse,
sols la creació
pot atorgar sentit al gran no-res,
immediat fet vertical
quan cau l'omnisciència sobre l'esguard
de l'acte. Mirar és la condició
de veure, i una nova
bellesa desvirgada al rere flanc
de l'abraçada provident,
just on els elements
es desfermen i el bard i els minerals
escupen el metall, prediu la soledat
d'un creixement fet de colors.
Allà, les tirolines del temps tiben
el llenguatge i connecten

el cervell amb el cosmos, com aquelles
paraules que són sordes i repliquen
la forma de les coses.

Poesia o alquímia,
cal palpar la matèria per tocar l'ànima
i prendre l'univers en l'espiral
d'uns signes esculpits en absoluta flor.

DE FERRO I FORJA

reixeria de la catedral

S'agombola la Seu en l'empinada
mar que ressona el port dels tràfecs
cap al secret frontal
de les portasses, gòtica tramada
que engoleix la diòcesi
del cos. I quin
penetrar l'acte
de vitralls, mística i matèries,
alçament sobre petja
aràbica, l'inici del tester
en l'artesa disseny del límit i l'enllà.

Com no mirar la reixeria
i pensar en els oficis i la forja,
en allò de que «creure
és obrir i tancar».
I com no, doncs, cedir
a la temptació contradictòria
de l'admiració i la irreverència,
una barrera feta a seqüència
d'interval; invisible l'aventura

a salt o força de creuar
les possibilitats.

Són varetes de ferro
que aixequen el metall amb els motius
en alt, i el càntic traça el res
de verticals suspeses a favor de foc.
Aquí tot diu parcel·les de silenci,
un encenall alçat
que commemora la Natura
i clava *amens* en l'incompres
dels cossos desfermats,
com si el blau que el mar replica del cel
fos la suma dels ulls que creuen.

Llavors cau la mirada
al culte de Bellesa
i el temps enfila l'enclusa amb ardor
d'agulles i alegries.
I entre l'art i la fe, enllà de la forrellada,
un aprèn que també
en la mirada, la forja mutila
el temple catedral
i turmenta la llum amb rovell d'ànima.

CRISTALL MARÍ

del tros de vidre trobat a la platja

L'he trobat entretant de la recerca,
integrat al joier de pedres, lluna
caiguda en el batec fi de la terra.
Quin mineral honor t'endaura l'ànima
cisellada, ala en foc, orella santa,
luxe petrificat de simbiosi
i llinatge ignot. Com a plom retut
per l'orfebreria de la maror
i el temps, t'entregues al preuat tresor
que arrodoneix el perfil de la cala,
sudari de la corba majestat,
quin trencadís que retalla el perdut!
I jo, fet amb l'afany de tenir set
com si fos vi el mar, rònec i entregat,
anomeno petxina o talismà,
preciosa gemma, èlitre d'àugur,
pètal d'àngel perdut entre les runes
d'uns Déus que feren la bellesa humana
com si fos flama la natura vítria
d'un present que batega fràgil i obre
llum al rompent de la Creació.

EL SOL

Com un melic de segell i or,
sangtraït llançat en roent,
diana singular, concèntrica fugida...
Amb corba trajectòria de rellotge ancestral,
fas ull oscil·latori
i t'encunyes la perla a funda oberta.
Ambre de groc i flama desfermada,
després de l'ocult, entres el ventall
i corones el dia de l'estirp
que força la mirada i encega l'aguant.
Quanta pupil·la d'homes
et canteja! Tità dels aires,
inapel·lable espai, cos
en moviment a la rodona i èlitre,
tu em sostens la moneda, cirial,
com bàcul regalim, amb l'espurnosa
traçada, santa soledat
de quin volar cap al lloc del meu gest.